

Impuls als esdeveniments artístics a Barcelona

Un dels artistes urbans més coneguts, Xupet, pinta sobre un dels bancs que hi haurà a la pròxima fira Swab ■ MARTA PÉREZ

La fira d'art emergent i el festival i fira de videoart, que es faran al maig, amplien la seva programació

Swab i Loop escalfen motors

Montse Frisach
BARCELONA

Les noves edicions de la fira d'art emergent Swab, i el festival i fira de videoart Loop, que se celebren amb pocs dies de diferència al mes de maig, ja estan en marxa. Tots dos esdeveniments, dues fires especialitzades i ben consolidades a Barcelona, incorporaran aquest any notables novetats en les seves programacions i ampliaran, així, l'oferta artística.

Swab, una iniciativa que prové de l'àmbit privat i que aquest any arribarà a la quarta edició (del 26 al 29 de maig), va avançar ahir una prèvia del que serà el Swab Off, una sèrie d'esdeveniments paral·lels a la fira centrats principalment en l'art urbà. Aquest és el primer cop que Swab organitza una programació externa a la fira pròpiament dita, que, malgrat que encara

s'ha d'acabar de tancar, inclourà, entre altres coses, una exposició amb obres de galeries joves, intervencions a cinc estacions del metro de Barcelona i un premi de disseny al catàleg de la fira, segons explica el director i fundador de Swab, Joaquín Díez-Cascón.

Grafit sobre fusta

El tret de sortida del Swab Off es va donar ahir al migdia: setze artistes van intervenir, al terrat d'un cèntric hotel de Barcelona, sobre els bancs i cadires que hi haurà al pavelló de Fira de Barcelona que serà escenari del Swab.

El projecte l'ha comissariat Gabriela Berti, autora del llibre *Pioneros del grafiti en España*, i Arcadi Poch, creador de la plataforma d'artistes Cognitif. Els artistes triats, entre ells alguns de mítics de l'art urbà barceloní com ara Xupet, van pintar ahir

sobre mobiliari de fusta de l'empresa Concepta.

El programa general de la fira, d'altra banda, creixerà en aquesta edició ja que es preveu la participació de 44 galeries, una dotzena més que l'any passat, moltes de les quals internacionals. Atès el naixement d'una gran fira d'art de Barcelona, Díez-Cascón assegura que tota iniciativa que dinamitzi l'art català és bona, però també creu que un esdeveniment d'aquest tipus ha d'aportar "alguna cosa nova" perquè funcioni.

Cinema i videoart

D'altra banda, el festival Loop de videoart, que se celebrarà entre l'11 i el 22 de maig, oferirà per primer cop, en la seva novena edició, eixos temàtics en la programació. D'aquesta manera, el certamen proposarà al visitant diversos itineraris al voltant d'un tema. L'un serà la relació

entre cinema i videoart, a partir de l'exposició *L'efecte del cinema. Il·lusió, realitat i imatge en moviment*, de l'obra social Caixa Bank, la segona part de la qual, *Somnis*, es presentarà a Caixa Fòrum, coincidint amb el festival. A més, l'artista alemany Peter Welz projectarà extractes del film de Godard *Les Mépris* a les parets del pavelló Mies van der Rohe.

Loop recuperarà també obres desconegudes de pioners del videoart catalans com ara Miralda, Jaume Xifra i Muntadas, a la Fundació Suñol. La fira Loop, per la seva banda, tindrà lloc del 19 al 21 de mes de maig.

El Loop 2011 també tindrà el seu particular tret de sortida dimecres vinent al Centre Pompidou de París, en un acte en què es projectaran els premis del certamen, dins del festival de cinema Hors Pistes. ■

Críticacinema

Imma Merino

Retorn a Monzó

Una escena del nou film de Pons. ■ ELS FILMS DE LA RAMBLA

Mil cretins

Dir: Ventura Pons. Int: Jordi Bosch, Joan Borràs, Julieta Serrano, Francesc Orella, etc. Catalunya, 2010

A propòsit de *Mil cretins*, la pel·lícula, sembla ineludible recordar que el cinema de Ventura Pons va prendre fa quinze anys un altre rumb amb *El perquè de tot plegat*, en què la narrativa de Quim Monzó va inspirar un interessant exercici pel qual cada conte duu a una diferent posada en escena cinematogràfica. El canvi de rumb es relaciona amb el fet que durant aquests quinze anys Ventura Pons ha mantingut un diàleg amb part de la literatura catalana contemporània a través de les seves adaptacions de Benet i Jornet, Belbel, Baulenas, Puntí, Torrent i Cunillé. Aquesta aventura, certament, el singularitza a banda dels resultats, potser inevitablement desiguals i darretament una mica a la deriva. El cas és que, quinze anys després, el cineasta ha tornat a Monzó tenint sobretot present *Mil cretins*, però també espigolant en altres reculls com ara *Guadalajara*, d'on bàsi-

cament extreu el material d'una part de la pel·lícula en què, adaptant contes que donen la volta irònica a alguns arquetips de la tradició literària, fa una mena d'homenatge a un primitiu cinema teatralitzat. L'homenatge li surt una mica mecànic en la que consta com a segona part de la pel·lícula. En la primera, força el mecanisme de les vides creuades posant lleugerament en relació diversos contes en què palpita la dimensió tràgica que s'ha anat adherint als textos del gran Monzó. Però hi ha alguna cosa del text que no s'ha traspasat a la imatge i que, potser a excepció del radical *Dissabte* que fa Julieta Serrano després de la mort del seu marit, provoca la sensació que Monzó ha estat reduït a l'anècdota i fins a tot a l'acudit. La tercera i última part té com a referent el magnífic conte *L'arribada de la primavera*, en què el narrador visita els seus pares al geriàtric. Pons hi afegeix una invocació *felliniana*: Els personatges s'apareixen a l'autor. Potser sí que la creació salva. Tanmateix, l'autor Monzó pot semblar desapropiat.